

WALPURGISNACHT

Per Mörners venstre hånd var hårdt forbrændt, hans ribben var brækkede, og synet virkede fugtigt og sløret, mens følelsen i kroppen stadig var der. Han kunne mærke benzinen, der blev hældt over ham, fornemmede, hvor lunken den var. Sammenlignet med den kolde aftenluft var væsken næsten varm, og den sved og brændte, da den løb ned i hans hår og ind i de blødende sår i ansigtet.

Der lød en rolig og rytmisk klukkende lyd fra den hævede benzindunk. Så holdt lyden op, og den tomme dunk blev smidt til side på kalkstensklippen.

Nu sad Per på knæ med vådt tøj, midt i en stor sø af benzin. Han var stadig svimmel efter slagene i hovedet, og dampene gjorde det ikke bedre.

Han støttede sig på armene og prøvede at rejse sig fra kalkstenen. Men det var svært at fokusere, og skikkelsen, som stod lænet ind over ham, var kun en mørk skygge op imod aftenhimlen.

Ligesom en trolld, tænkte Per. Den lignede en bjergtrolld på en prik.

“Valborg,” sagde skyggen. “I aften bliver der tændt ild over det hele.”

Så tog den noget op af jakkelommen, en lille ting, der raslede svagt. Det var en tændstikæske.

Nu skulle Per brænde for sin fars synder.

Han løftede hovedet og kom pludselig i tanke om noget, han kunne gøre, selvom han var noget sent ude med det – han kunne jo bede om nåde.

Da han åbnede munden, løb der benzindråber ind i den.

“Jeg skal nok lade være med at sige noget,” hviskede han.

Men det kunne han jo ikke. Nu vidste han alt for meget om, hvad Jerry og Bremer og Markus Lukas havde gjort.

Men han vidste også, at alle de navne, han havde kørt rundt og samlet de sidste uger, ikke betød noget. De ville snart forsvinde.

Skikkelsen, der stod lænet ind over ham, syntes alligevel ikke at høre efter. Den åbnede æsken og tog en tændstik op. Så lukkede den æsken igen, tog tændstikken mellem fingrene og strøg den.

Det spruttede lidt, og så kom der en klar, gul flamme fra tændstikken.

Jerry, Bremer, Markus Lukas, Jessika, Regina og alle de andre ...

Per lukkede øjnene og ventede på ilden. Navnene blev ved med at flimre gennem hans hoved.

Det var marts måned på det nordlige Øland, og solen skinnede på de små, grålige snedriver, der smeltede langsomt på græsplænerne omkring plejehjemmet i Marnäs. To blå flag – det svenske med det gule kors og det ølandske med den gyldne kronhjort – blafrede i den iskolde vind på parkeringspladsen. Begge flag var på halv.

En lang, sort bil kørte langsomt ind til plejehjemmet og standsede ved hovedindgangen. To midaldrende mænd i tætte vinterfrakker steg ud og gik om til bilens bagdøre. De trak en rullebåre af metal ud. De slog hjulene ned og begyndte at skubbe den foran sig, op ad kørestolsrampen og ind gennem glassdørene.

Der var tale om bedemænd.

Den pensionerede skipper Gerlof Davidsson sad i spisesalen og drak kaffe med naboerne fra de andre værelser, da de kom ud af elevatoren. Han så dem gå ned ad gangen med rullebåren foran sig. Der lå gule tæpper på den – og remme, der skulle holde liget fast. Mændene luntede stille forbi spisesalen og fortsatte mod vareelevatoren, der førte ned til kølerummet.

De ældres indbyrdes snakken var midlertidigt standset, da rullebåren kørte forbi, men nu tog den til igen.

Gerlof kunne huske, at alle de, der boede på plejehjemmet, for et par år siden skulle stemme om, hvorvidt de ønskede, at begravelsesforretningens chauffører skulle parkere på bygningens bagside og gå diskret ind gennem en sidedør, når de hentede en afdød. De fleste havde stemt imod det forslag, selv Gerlof.

De gamle på plejehjemmet ville bevidne en død nabos sidste rejse. De ville give farvel.

På denne kolde dag var det en mand ved navn Torsten Axelsson, der skulle hentes. Han var afgået ved døden i sin seng – ensom

og langt ude på natten, som døende mennesker gerne gjorde det. Morgenpersonalet havde fundet ham, og de havde tilkaldt en læge, som skulle bekræfte dødsfaldet. Derefter havde de givet ham hans fine, mørke jakkesæt på. De havde sat et plasticbånd med hans navn og personnummer omkring hans ene håndled, og til sidst havde de lagt et gazebind omkring Torstens hoved for at holde kæben lukket, når dødsstivheden indtraf.

Torsten havde vidst præcist, hvad der skulle ske med ham efter døden. Det vidste Gerlof. For før han blev pensioneret, havde Torsten arbejdet som kirkegårdsinspektør og graver. En af de mange kister, han havde begravet, havde tilhørt en morder ved navn Nils Kant, men for det meste havde Torsten gravet mere almindelige øboeres grave.

Han havde gravet på kirkegården året rundt, bortset fra når der var meget sne og tocifrede minusgrader. Han havde fortalt Gerlof, at gravearbejdet var ekstra hårdt om foråret, fordi telen, den frosne jord, slap så langsomt på Øland. Men det fysiske arbejde havde alligevel ikke været det værste, havde Torsten tilføjet: han havde haft utrolig svært ved at komme ud af sengen de dage, han vidste, at han skulle gå over til kirkegården og grave en grav til et dødt barn.

Nu skulle han snart sænkes ned i sin egen grav. I en urne – Torsten ville kremere.

“Jeg vil hellere brændes, end at mine knogler bliver liggende i jorden og en dag kan risikere at blive smidt rundt med,” havde han sagt.

Sådan var det ikke før i tiden, tænkte Gerlof. Da han selv var ung, og en eller anden slægtning døde, var der ingen bedemænd eller begravelsesforretninger, der tog sig af det praktiske. Før i tiden døde man i sin seng derhjemme, og så måtte en eller anden pårørende tømre en kiste sammen.

Gerlof huskede en gammel slægtshistorie. Da hans mor og far var nygifte engang i begyndelsen af 1900-tallet, boede de i et ombygget husmandssted nede i Stenvik, og da var de en nat vågnet, fordi der var en mærkelig lyd oppe på loftet; det lød, som om nogen flyttede rundt med de tiloversblevne brædder, som

faren havde lagt deroppe. Men da han var gået op på loftet for at se, hvad der foregik, havde alt været tomt og stille.

Da faren var gået ned og havde lagt sig, var spektaklet begyndt igen.

Gerlofs forældre havde ligget i mørket og lyttet til de uhyggelige lyde uden at turde bevæge sig.

Bedemændene kom tilbage med rullebåren, da han havde drukket sin kaffe. Nu lå der et lig på den, kunne Gerlof se; det var skjult under tæppet og bundet fast med læderremmene. Vognen blev rullet stille og hurtigt over mod udgangen.

Adjø, Torsten, tænkte han.

Da yderdøren var blevet lukket, skubbede Gerlof sin stol tilbage.

“Det er på tide at bryde op,” sagde han til de andre ved bordet.

Så rejste han sig langsomt ved hjælp af stokken. Han bed tænderne sammen, gigten gjorde ondt i benene, og så gik han ud på gangen og videre over mod kontoret, hvor forstanderen for afdelingen holdt til.

Gerlof havde spekuleret på noget i de sidste par uger. Han havde spekuleret på det, lige siden han fyldte år, og det havde slået ham, at der kun ville være et par år til, at han fyldte femogfirs. Tiden løb fra ham – ét år som gammel føltes som en uge, da han var ung. Og nu, hvor Torsten var død, havde Gerlof besluttet sig.

Han bankede forsigtigt på døren ind til Boel, forstanderens, kontor og åbnede, da hun svarede.

Boel sad ved sin computer og udfyldte en eller anden slags rapport. Gerlof blev stående på tærsklen og sagde ingenting. Til sidst kiggede hun op.

“Har du det godt, Gerlof?”

“Jo.”

“Hvad er der? Er der et problem?”

Han tog en dyb indånding.

“Jeg er nødt til at komme herfra.”

Boel begyndte at ryste på hovedet.

“Gerlof ...”

“Det er allerede besluttet,” afbrød han.

“Er det?”

“Jeg skal fortælle dig en historie ...” Gerlof kunne se, at Boel kiggede træt op i loftet, men han fortsatte alligevel: “Min far og mor giftede sig i 1910. Dengang kunne de overtage et gammelt husmandssted, hvor ingen havde boet i flere år. Den første nat, da de havde lagt sig til at sove, hørte de mærkelige lyde oppe på loftet ... det lød, som om nogen rodede rundt i de brædder, som far havde stuvet af vejen deroppe. De fandt ikke nogen forklaring på lyden, men næste morgen kom en nabo på besøg.” Han lavede en kunstpause og fortsatte: “Naboen fortalte, at hans bror natten forinden var død ovre på hans gård. Derefter bad han om lidt træ til at tømre en ligkiste af. Min far lod ham gå alene op på loftet og udvælge sig nogle brædder, og da far og mor sad nede i køkkenet og hørte spektaklet fra loftet, kunne de genkende lyden ... Det var nøjagtig den samme lyd, som de havde hørt om natten.”

Der blev stille på kontoret.

“Og?” sagde Boel.

“Det var et varsel. Et varsel om kommende død.”

“Ja, det var en god historie, Gerlof ... Men hvad er din pointe?”

Han sukkede.

“Pointen er,” sagde han, “at hvis jeg bliver her, så er det min kiste, der skal tømres sammen næste gang ... Jeg har allerede hørt, hvordan der bliver valgt mellem brædderne. Og jeg har hørt skramlen fra ligvognen.”

Det så ud, som om Boel gav op.

“Hvad vil du så gøre? Hvor flytter du hen?”

“Hjem,” sagde Gerlof. “Hjem til mit lille hus.”

“Døende? Hvem har sagt, at du er døende, far?”

“Mig selv.”

“Sådan noget sludder! Du har mange år tilbage ... det her er ikke dit sidste forår,” sagde Julia Davidsson og tilføjede: “Desuden er du jo sluppet levende ud af et plejehjem nu, og hvor mange har haft held til det?”

Gerlof sagde ingenting, men han tænkte på båren med Torsten Axelssons lig. Han tav stadig, mens datteren kørte ned mod kysten og ind i landsbyen Stenvik.

Solen skinnede ind gennem forruden, og den fik ham til at længes efter fugle og sommerfugle og alt det andet, som fulgte i kølvandet på varmen. Inde i hans bryst løftede livslysten sit søvnige hoved og missede forbavset med øjnene, og han måtte anstrenge sig for at lyde sørgmodig, da han til sidst sagde:

“Kun Gud ved, hvor lang tid jeg har igen, og han lader den tid gå alt for hurtigt ... men hvis jeg skal dø, så skal det være i den her by.”

Julia sukkede. Hun standsede bilen på den øde landevej og slukkede for motoren.

“Du læser for mange dødsannoncer.”

“Ja. Aviserne lever af dem.”

Gerlof sagde delvist det sidste som en spøg, men Julia lo ikke. Hun hjalp ham bare ud af bilen i tavshed.

De gik langsomt over til lågen, der førte ind til familiens sommerhus. Det lå i en lille skov i Stenvik, kun et par hundrede meter fra havet.

Han ville komme til at være alene her det meste af tiden, det var Gerlof fuldstændig klar over, men han ville samtidig slippe

for al den sygdom, som huserede oppe på plejehjemmet. Alle de mennesker og deres medicin, iltslanger og konstante snak om sygdomme var begyndt at gå ham på nerverne. Hans gamle veninde, Maja Nyman, skrantede mere og mere og lå for det meste i sengen inde på sit værelse.

Det havde næsten taget en måned at få Boel og de andre i plejehjemmets ledelse til at give sig og lade ham flytte tilbage til Stenvik, men til sidst havde de indset, at Gerlof ville overlade sin plads til én, der faktisk *ønskede* at bo på plejehjemmet i Marnäs. Han ville selvfølgelig stadig få hjælp med rengøring, sygepleje og madordninger, men den slags kunne ordnes af hjemmesygeplejersker og af hjemmehjælpen.

I det mindste var Gerlof klar i hovedet, selvom han nogle gange næsten ikke kunne røre sig. Hovedet og tænderne var der ikke noget videre galt med – det var kun armene, benene og resten af kroppen, der godt kunne bruge en reovering.

Denne dag i slutningen af marts var første gang i år, han var tilbage i den lille by på kysten, hvor han var født og opvokset. Han var tilbage på den jord, som Davidsson-slægten havde ejet og dyrket i århundreder, og tilbage ved det hus, som han havde bygget til sig selv og sin kone Ella for snart halvtreds år siden. I de år, han var på søen, var han altid kommet tilbage til Stenvik.

Sneen var næsten forsvundet i haven. Tilbage lå en våd græsplæne, der trængte til at blive revet.

“Sidste års græs, sidste års løv,” sagde Gerlof. “Alt det, som vinteren har skjult, dukker op igen.”

Han holdt godt fast i Julias arm, da de gik hen over det gulblege græs, men da hun standsede foran stentrappen, slap han grebet og gik langsomt op ad trinene til hoveddøren støttet til sin stok, der var lavet af kastanjetræ.

Gerlof kunne godt gå selv, men var taknemmelig for sin datters hjælp og samtidig glad for, at Ella ikke levede længere. Nu ville han bare have været en byrde for hende.

Han tog nøglen op af tegnebogen og låste op.

Lugten af indelukket hus stod imod ham, da han åbnede glas-

døren. En rå og lidt fugtig luft, men uden tegn på mug. Tagstenene holdt sikkert stadigvæk. Og da han trådte over tærsklen, kunne han se, at der ikke lå små kugler på trægulvet. Musene og rotterne kunne godt lide at bo under husene om vinteren, men de kom aldrig ind.

Julie var kommet over til øen for at blive i weekenden og for at hjælpe ham med at flytte ned til huset. Der skulle også gøres rent i det. Forårsrengøring, som hun kaldte det. Det her var naturligvis Gerlofs hus, men det var blevet brugt som sommerhus for hans to døtre og deres familier i mange år. Når sommeren kom, håbede han, at de ville komme godt ud af det med hinanden på den trange plads.

Den tid, den sorg, tænkte han.

Da de havde fået alle Gerlofs ejendele ind i huset, og strømmen var blevet slået til, og vinduerne var blevet åbnet, så der kunne luftes ud, gik de igen ud på græsplænen.

Det var lørdag, og bortset fra fiskemågernes skrig nede ved stranden havde byen virket helt øde, men nu kom der pludselig nogle dunkende lyde fra den anden side af landevejen. Lydene gav ekko over landskabet; det lød som hårde hammerslag.

Julia så sig omkring.

“Her er nogen.”

“Ja,” sagde Gerlof. “De bygger ovre ved stenbruddet.”

Han var ikke overrasket, for i sommer havde han været nede i byen og set, at al buskadset og krattet var blevet ryddet på to store grunde derovre, og han havde også set, hvordan en gum-miged kørte rundt og jævned jorden. Han antog, at der skulle bygges endnu flere huse, som ville ende med at stå tomme en stor del af året.

“Skal vi gå over og se?” spurgte Julia.

“Ja, det kan vi godt.”

Han tog igen fat i sin datters arm, og Julia fulgte ham ud gennem lågen.

Da Gerlof i begyndelsen af halvtredserne byggede sit husmandssted, havde han haft havudsigt mod vest, og han havde også

kunnet ane kirketårnet i Marnäs mod øst, men dengang var der mange køer og får, der holdt beplantningen nede. Nu var alle kreaturerne væk, og træerne var kommet tilbage. Trækronerne dannede et tættere og tættere tag over huset, og da de gik over vejen, kunne Gerlof kun i et kort glimt se det tilisede sund mod vest.

Stenvik var en gammel fiskerby, og Gerlof mindedes, da der lå rækker af robåde trukket op i gruset langs den blødt rundede strand; de lå der og ventede på at blive roet længere ud i sundet med fiskenettene. Nu var de alle sammen væk, og fiskernes huse og fiskerhytter var blevet bygget om til sommerhuse.

De drejede ind på grusvejen ned til stenbruddet. ERNSTS VEJ, stod der skrevet på et nyt, hvidt skilt ved vejen.

Gerlof vidste godt, hvem den var opkaldt efter: Ernst havde været stenhugger og en af hans venner. Han var den sidste fra byen, som havde arbejdet i stenbruddet, inden det blev definitivt lukket i begyndelsen af tresserne. Ernst var også væk nu – der var kun hans vej tilbage. Gerlof spekulerede på, om han nogensinde ville få noget opkaldt efter sig.

Da stenbruddet dukkede op bag en lille skov, kunne han se, at Ernsts rødbrune hus stadig stod ved kanten af det. Det var lukket ned. Et næstsøskendebarn og hans familie havde arvet det, da Ernst døde, men de havde vist nærmest aldrig været her.

“Hold da op,” sagde Julia, “nu har de også bygget her.”

Gerlof kiggede væk fra Ernsts hus og opdagede de to nye villaer, som hun hentydede til. De lå med et par hundrede meters mellemrum på den østlige side af stenbruddet.

“De ryddede jo til grundene i sommer,” sagde Julia. “De må have bygget dem i løbet af efteråret og vinteren.”

Gerlof rystede på hovedet.

“Der er ingen, der har spurgt mig om lov.”

Julia kom til at grine.

“Du bliver vel ikke generet af dem? Træerne står jo i vejen.”

“Nej, men alligevel. De kunne da udvise lidt pli.”

Villaerne var bygget i træ og sten, de havde skinnende panoramavinduer, hvidkalkede skorstene, og taget var lavet af en eller anden slags sort skiffer. På et af dem var der stadig byggestillad-

ser, og der stod et par snedkere i tykke uldtrøjer og sømmede træpaneler op. Ved det andet hus lå et stort, stadig plasticindpakket, badekar midt ude på gårdspladsen.

Ernsts hus, der lå nord for de nye huse, lignede et lille brændeskur til sammenligning.

Luksushuse, tænkte Gerlof. Det var næppe den slags, byen havde brug for flere af. Men her lå de altså, næsten færdigbyggede.

Det forladte stenbrud kunne stadig ses som et sår i landskabet, fem hundrede meter bredt og fyldt med små og store dynger af vragsten, der var blevet brudt løs og smidt til siden i jagten på den sprækkefrie sten længere ned i massivet.

“Vil du kigge nærmere?” spurgte Julia. “Vi kan gå over og se, om nogen af ejerne er hjemme.”

Gerlof rystede på hovedet.

“Jeg kender dem allerede. De er rige og sorgløse storbymennesker.”

“Det er ikke alle, som køber hus her, der kommer fra storbyen,” sagde Julia.

“Nej, nej ... Men de er helt sikkert rige og sorgløse.”

“Vil du gerne have, at jeg åbner vinduet?” spurgte Per Mörner.

Nilla, hans datter, nikkede med ryggen til ham.

“Er der fugle derude?” spurgte hun.

“Masser,” sagde Per.

Det var ikke sandt, han kunne ikke se en eneste fugl uden for sygehuset. Men der var træer ved sygehusets parkeringsplads, og måske sad der nogle småfugle i dem.

“Så må du godt åbne,” sagde Nilla og forklarede: “Jeg fik lektier for i biologi, vi skulle tælle fuglearter i den her uge.”

Nilla gik i syvende klasse, og alle hendes skolebøger lå på bordet ved siden af hospitalssengen. Hun havde lagt sine lykkedyr og lykkesten ved siden af puden og derefter stillet sig op i sengen for at hænge et stort stofstykke med ordene NIRVANA op over hovedgærdet.

Per åbnede vinduet, og det var faktisk muligt at høre en svag kvidren inde på stuen. Men fuglenes pippen ville snart blive blandet med larmen fra bilerne, der gassede op, og derefter ville de sikkert holde op med at synge. Det var jo næsten aften, og de skinnende biler forlod parkeringspladsen, fordi læger og sygeplejersker kørte hjem fra sygehuset. Hans egen brune Saab stod også dernede, men den var ni år gammel og skinnede ikke.

“Hvad tænker du på?” spurgte Nilla bag ved ham.

Per drejede hovedet.

“Prøv at gætte.”

“Du tænker på foråret.”

“Rigtigt gættet,” sagde Per, selvom han havde tænkt på sin gamle bil. “Du bliver bedre og bedre til det der.”

Tankelæsning, det var datterens seneste projekt. Før det havde

hun øvet sig i flere måneder på at blive lige så god til at skrive med venstre hånd som med højre, men i juleferien havde hun set et tv-program om telepati, og så var hun selv begyndt at eksperimentere med sin tvillingebror Jesper og sin far. Hun prøvede både at sende tanker til dem og at læse deres. Per havde til opgave hver aften klokken otte at sende en særlig tanke til Nilla.

Han blev stående ved vinduet og betragtede den nedgående sol, som spejlede sig i bilruderne.

Det var vel, på trods af kulden, forår nu, men Per havde ikke rigtigt haft tid til at lægge mærke til det. Fuglene kom hjem fra Middelhavet, og landmændene begyndte at så markerne til. Per tænkte på sin far Jerry, som også altid havde glædet sig til, at det blev forår. Så begyndte hans arbejde for alvor. Folk sagde vist, at foråret var ungdommens tid? Ungdommens og kærlighedens.

Men Per havde aldrig haft forårsfornemmelser. Ikke engang da han og Marika havde mødt hinanden på et markedsføringsseminar for femten år siden og derefter havde giftet sig en solrig majdag, havde han haft forårsfornemmelser. Det var, som om han vidste det allerede dengang; at hun før eller siden ville forlade ham.

“Har mor sagt, hvornår hun kommer?” spurgte han over skulderen.

“M-m,” sagde Nilla. “Mellem seks og syv.”

Klokken var næsten fem nu, kunne Per se.

“Vil du gerne have, at Jesper og jeg venter på hende?”

Nilla rystede igen på hovedet.

“Jeg klarer mig.”

Det var det svar, Per havde håbet på. Han havde ikke noget imod at møde Marika, men hun kom kun for at besøge sin datter, og der var risiko for, at hun ville tage sin nye mand Georg med de store indkomster og de dyre gaver med. Per var kommet sig over Marika, men han havde det svært med, at hun havde mødt en mand, der forkælede både hende og tvillingerne.

Nilla havde fået sin egen stue, og hun syntes at være i gode hænder. En ung, mandlig læge havde været inde hos hende og Per for en halv time siden. Han havde forklaret, hvilke prøver der skulle tages i de nærmeste dage, og i hvilken rækkefølge de skulle

tages. Nilla havde uden at stille spørgsmål lyttet med sænket blik. En gang imellem havde hun kigget op på lægen, men ikke på Per.

“Vi ses snart igen, Pernilla,” havde lægen sagt, da han gik.

Foran hende lå to lange og hårde dage, hvor lægerne skulle se på hende, og Per kunne ikke finde på noget opmuntrende at sige.

Hun blev ved med at lægge sine ting frem, og han hjalp hende. Det var altid umuligt at gøre en hospitalsstue hyggelig; der var for koldt og for fuldt af slanger og alarmknapper, men de prøvede. Ud over den rosafarvede hovedpude havde Nilla medbragt en cd-afspiller, nogle Nirvana-cd'er, et par bøger og flere par bukser og trøjer, end hun egentlig ville få brug for.

Hun var klædt i cowboybukser og en sort trøje, men om lidt ville hun få det sædvanlige sygehustøj på: en hvid kjortel, der ville gøre arbejdet lettere for personalet i forbindelse med alle undersøgelserne.

“Sådan,” sagde Per. “Vi bliver nok nødt til at køre nu, men mor kommer jo snart ... Skal jeg hente Jesper?”

“Ja, okay.”

Hans søn sad i en sofa ude i venteværelset. Der stod nogle bøger og nogle aviser på hylden derude, men Jesper sad, som altid, bøjet over sit lille Gameboy-spil.

“Jesper?” sagde Per med høj stemme.

“Hvad?”

“Nilla vil gerne sige farvel.”

Jesper satte spillet på pause.

Han gik alene ind på tvillingesøsterens stue og lukkede døren efter sig. Per undrede sig over, hvad de snakkede om. Havde Jesper lettere ved at tale med Nilla end med sin far? Talte de om hendes sygdom? Han talte næsten overhovedet ikke med Per.

Da de var små, kun et par år gamle, havde tvillingerne haft et indbyrdes sprog, som kun de forstod. Det var et syngende sprog, der næsten kun bestod af vokaler. Det havde været særlig svært for Nilla at begynde at tale svensk, hun foretrak det hemmelige sprog, hun havde sammen med Jesper. Inden Per og Marika fandt en logopæd, der kunne rette problemet, havde det ofte følt som at være far til to rumvæsner.

En dør blev åbnet længere nede ad gangen. Den læge, der tidligere havde talt med Nilla, nærmede sig nu med lange skridt. Per havde altid godt kunne lide lægernes arbejde – da hans mor ikke havde villet fortælle, hvad hans far lavede, var Per kommet på den tanke, at Jerry var læge i udlandet. Det havde han troet i flere år.

“Jeg har et spørgsmål,” sagde han. “Om Nilla, min datter.”

Lægen standsede.

“Ja? Hvad drejer det sig om?”

“Hun ser lidt ophovnet ud,” sagde Per. “Er det normalt?”

“Ophovnet, hvorhenne?”

“I ansigtet, på kinderne og omkring øjnene. Det kom på vej hertil. Har det nogen betydning?”

“Måske,” sagde lægen. “Vi undersøger hende grundigt. Med EKG, ultralyd, CT-scanning, røntgen, blodprøver ... hele arsenalet.”

Per nikkede, men Nilla var blevet undersøgt for sine mærkelige smerter så mange gange før. Prøveresultaterne så altid ud til at kræve nye prøver. Det hele handlede kun om at vente.

Døren ind til hendes stue blev åbnet, og Jesper kom ud. Han gik hen mod venteværelset med sin Gameboy, men Per stoppede ham med løftet hånd.

“Du skal ikke begynde at spille igen,” sagde han. “Vi kører op i sommerhuset nu.”

Da de et kvarter senere kørte fra Ølandsbroen og drejede mod nord på den flade ø, havde naturen omkring dem en gulbrun farve – som et landskab på grænsen mellem vinter og forår. Aftenso- len skinnede ind over grøfterne, hvor blomstrende anemoner og følfod tittede op, men på begge sider af vejen lå der stadig driver af gnistrende sne. Den sne, der smeltede i solen, var begyndt at danne store søer ude på Alvaret, øens tyndt bevoksede kalkstensstrækninger. Små forårsbække løb fra søerne på vej mod havet.

En vandverden. Ingen mennesker bevægede sig rundt derude nu, kun flokke af viber og bogfinker.

Per elskede tomheden og øens rene linjer, og da det tyndede ud i trafikken efter Borgholm, satte han farten op.

Saaben brummede nordpå gennem det åbne landskab; de kørte forbi små skove og vejr møller – det føltes lidt som at køre igennem et oliemaleri. Et maleri af foråret. De grønne og brune områder, himlens enorme krystallhvælvning og sundet mod vest. Det var stadig dækket af mørkeblå is, men den så tynd ud, og der var sorte sprækker længere ude i sundet. Snart ville bølgerne blive sluppet løs.

“Er det ikke smukt?” sagde Per.

Jesper, som sad ved siden af ham i bilen, kiggede op fra sin Gameboy.

“Hvor?”

“Her,” sagde Per. “Her på øen ... over det hele.”

Jesper så ud ad forruden og nikkede, men Per kunne ikke finde den samme glød, som han selv følte her på øen, i sin søns blik. Og han prøvede at overbevise sig selv om, at det var sådan, det var at være ung; man satte ikke pris på naturen for dens egen skyld. Måske skulle man have en vis alder og føle en stærk sorg, før man blev interesseret i landskabets sjæl.

Eller også var der noget galt med Jesper. Ville Per hellere have haft Nilla til at sidde i sædet ved siden af ham, frisk og forventningsfuld? Ville han hellere have haft, at det var Jesper, der skulle undersøges?

Han skubbede tanken bort. Han tænkte i stedet på foråret. Foråret på øen.

Per var begyndt at besøge øen som barn i slutningen af halvtredserne, og han havde besøgt den sammen med sin mor Anita. Første gang var i sommeren 1958, to år efter at hun var blevet skilt, og hun havde ikke haft nogen penge at rejse for. Det var meningen, at Jerry skulle betalte underholdsbidrag hver måned, men det havde han kun gjort en gang imellem – selvom Anita fortalte, at Jerry engang havde kørt forbi hendes rækkehus i sin store bil og havde smidt et bundt sedler mod døren for derefter bare at køre videre.

Manglen på penge betød korte og billige ferier i nærheden af Kalmar. Men Anita var Ernst Adolfssons kusine. Han var stenhugger og havde boet alene i et lille hus på Øland, og hun og sønnen

havde altid fået lov til at tage færgen over til øen i ferierne, og de havde fået lov til at blive så længe, de ville.

Per havde elsket at lege i det forladte stenbrud neden for Ernsts hus. Det var en eventyrverden, når man var ni år gammel.

Ernst havde hverken haft børn eller søskende, og da han for nogle år siden døde, havde næstesøskendebarnet Per arvet hans hus. Han havde gjort det rent forrige sommer, og nu skulle han bo der hele sommerhalvåret – måske endda året rundt. Han havde ikke råd til at have to boliger, så lejligheden inde i Kalmar var fremlejet indtil sidst i september.

Det var planen, at hans to børn skulle komme til Øland, så tit de havde lyst til det. Men Nilla var begyndt i syvende klasse som en træt og sløv elev, og hun var blevet trættere i løbet af efteråret. Skolelægen troede, at det var puberteten og almindeligt vokseværk, men efter nytår var hun begyndt at klage over smerter i venstre side. Det var blevet værre i løbet af vinteren. Ingen af lægerne kunne sige hvorfor.

Alle sommerplaner var pludselig blevet usikre.

“Vil du ringe til mor, når vi kommer frem?” spurgte Per.

Hans søn så ikke op fra sit spil.

“Ved jeg ikke.”

“Vil du ned til stranden?”

“Ved jeg ikke.”

Han virkede fjern som en satellit, der var gået i kredsløb i sin egen bane – men sådan var det vel at være tretten år gammel nu om dage. Da Per selv var på den alder, havde hans største ønske været, at hans far ville komme på besøg og tale med ham.

Pludselig så han et skilt med en benzinpumpe dukke op ved siden af vejen, og han satte farten ned.

“Vil du have en is? Eller er det for tidligt på året?”

Jesper kiggede op fra spillet.

“Hellere noget slik.”

“Vi må se, hvad de har,” sagde Per og drejede ind på parkeringspladsen.

De steg ud. Udenfor var det på trods af solen isnende koldt. Per havde troet, at der ville være varmere på øen på den her tid af

året, men isen ude i sundet nedkølede vel luften. Vinden susede lige igennem hans grønne dynejakke, og en lille sandhvirvel rejste sig og blæste ind i hans mund. Det knasede mellem tænderne.

Jesper blev stående ved bilen, men Per gik hurtigt forbi benzinstanderne og søgte læ ved kiosken. Vinduet på forsiden så mørkt ud, men han bankede alligevel på det et par gange, indtil han fik øje på en solbleget lap papir bag glasset.

*Tak for en dejlig sommer –
vi åbner igen første juni!*

April var for tidligt på året – øen var endnu ikke vågnet af sin vinterdvale, og antallet af butikker, der holdt vinteråbent, modsvarede sikkert efterspørgslen. Han havde arbejdet med markedsundersøgelser i femten år og forstod det godt.

Jesper var ikke blevet stående ved bilen; han havde sat sig på en trækasse på parkeringspladsen. På siden af kassen stod der vejsand. Han spillede igen på sin Gameboy. Per gik over til ham, og samtidig hørte han lyden af en bil i det fjerne. En hvid lastbil nærmede sig i høj fart fra nord.

Han tog sine bilnøgler frem igen og råbte til Jesper:

“Ingen slik, desværre. Der var lukket.”

Jesper nikkede bare, og Per fortsatte:

“Der er flere butikker længere nordpå. Vi bliver nødt til ...”

Så blev han stille, for der lød pludselig et dæmpet brag ude på vejen, derefter kom lyden af hvinende dæk hen over asfalten. Mod syd kunne man se blinkende solreflekser.

Det var en Audi, og den havde mistet kontrollen og var begyndt at svinge over vejbanen. Lige foran lastbilen.

Per kunne ikke gøre andet end at stå og kigge på. Bilen havde ramt noget, kunne han se, for motorhjelmene var rødstrøbet, og forruden var dækket af blod.

Hvis blod?

Lastbilchaufføren dyttede. Bag den tilsmurte rude anedes føreren af bilen, en mandsskikkelse, han lænede sig ind over rattet og kæmpede hårdt for at få kontrol over bilen.

Per begyndte at bevæge sig samtidig med, at lastbilens dybe tuden holdt op. Den var trukket til højre. Langt ud i rabatten.

Per så Audien rette sig op et halvt sekund, men derefter svingede den til den anden side.

Køretøjerne missede hinanden, for nu var bilen slingret ind på parkeringspladsen. Dækkene låste sig, og bilen skred over gruset, men den var stadig i høj fart. Den fortsatte tværs over asfalten, direkte imod kassen med sand.

“Jesper!” skreg Per.

Hans søn blev siddende på kassen. Han trykkede med tommelfingrene på sin Gameboy og kiggede ikke engang op.

Per løb. Han styrtede af sted.

“Jesper!”

Nu løftede han hovedet. Han vendte sig om, med åben mund.

Men Audien var hurtigere. Dækkene spredte grus og sand omkring sig, og forenden var på vej direkte mod Jesper.